

Miercuri, 29 Iulie, 2026

Sf. Mc. Calinic, Veniamin și Mamant

Sf. Mc. Teodota cu fiii săi

1 Corinteni 13

⁴ Iubirea rabdă'ndelung; iubirea se dăruie, ea nu invidiază; ea nu se trufește, nu se îngâmă;

⁵ ea nu se poartă cu necuviință, nu-și caută pe ale sale, nu se întă-rătă, nu ține'n seamă răul,

⁶ nu se bucură de nedreptate, ci de adevăr se bucură;

⁷ pe toate le suferă, pe toate le crede, pe toate le nădăjduiește, pe toate le rabdă;

⁸ iubirea niciodată nu se trece. Fie ele profețiile: pieri-vor; fie ele limbile: înceta-vor; fie ea știința: pieri-va.

⁹ Că'n parte cunoaștem și'n parte profețim.

¹⁰ Dar când va veni ceea ce-i de-săvârșit, atunci ceea ce-i în parte se va desființa.

¹¹ Când eram copil, vorbeam ca un copil, judecam ca un copil; dar când am devenit bărbat, le-am desființat pe cele ale copilului.

¹² Căci acum vedem prin oglindă¹, ca'n ghicitură; dar atunci, față că-tre față. Acum cunosc în parte; atunci însă deplin voi cunoaște, așa cum și eu deplin sunt cunos-cut.

¹³ Și acum rămân: credința, nădej-dea, iubirea, acestea trei²; dar cea mai mare din ele este iubirea.

1 Corinteni 14

¹ Urmăriți iubirea³ și râvniți la da-rurile duhovnicești, dar mai ales la acela de a profetiza⁴.

² Pentru că cel ce vorbește într'o limbă⁵ nu oamenilor le vorbește,

¹Oglinda din vechime: o suprafață de metal șlefuit, cu imaginea neclară. Ideea esențială: nu vedem realitatea directă, ci reflectată (cu eventualele distorsiuni).

² = Cele trei virtuți teologice.

³ = Faceți din iubire ținta voastră su-premă.

⁴ Pentru „a profetiza” și „a profeți” vezi notele de la FA 11, 27 și Rm 12, 6.

⁵ A vorbi în una sau mai multe limbi străine constituia darul glosolaliei, una din harismele Bisericii primare, deloc lipsită de spectaculozitate, și poate că tocmai de aceea râvnită de numeroși

ci lui Dumnezeu; căci nimeni nu-l înțelege, dar el în duh grăiește taine.

³ Dimpotrivă, cel ce profetizează le vorbește oamenilor: spre zidire, îndemn și mângâiere.

⁴ Cel ce grăiește într'o limbă, pe sine însuși se zidește; dar cel ce profetizează, zidește Biserica.

⁵ Eu pe toți vă vreau să grăiți în limbi, dar cu mult mai mult să profetizați. Cel ce profetizează e mai mare decât cel ce grăiește'n limbi, în afară numai dacă acesta și tălmăcește, pentru ca Biserica să primească zidire.

Matei 20

¹ „Asemănatu-s'a împărăția cerurilor cu un om stăpân de casă, care a ieșit dis-de-dimineată să tocmească lucrători la via sa.

² Și învoindu-se cu lucrătorii pentru un dinar pe zi, i-a trimis în via sa.

³ Și ieșind pe la ceasul al treilea, a văzut pe alții stând în piață fără lucru.

⁴ Și le-a zis acelora: Mergeți și voi în vie, și vă voi da ceea ce va fi dreptul vostru.

creștini. Pavel caută să-i tempereze în favoarea sobrietății și profunzimii pe care le oferea harisma profeției.

⁵ Iar ei s'au dus. Ieșind el iarăși pe la ceasul al șaselea și al nouălea, a făcut tot așa.

⁶ Ieșind pe la ceasul al unsprezecelea, a găsit pe alții stând fără lucru și le-a zis: De ce ați stat aici toată ziua fără lucru?

⁷ Ei i-au zis: Fiindcă nimeni nu ne-a tocmnit. El le-a zis: Duceți-vă și voi în vie și veți primi ceea ce va fi dreptul vostru.

⁸ Făcându-se seară, stăpânul viei i-a spus îngrijitorului: Cheamă-i pe lucrători și dă-le plata, începând cu cei de la urmă până la cei dintâi.

⁹ Venind cei din ceasul al unsprezecelea, au primit câte un dinar.

¹⁰ Și venind cei dintâi, au socotit că vor lua mai mult, dar au primit și ei tot câte un dinar.

¹¹ Și după ce au primit, cârteau împotriva stăpânului casei,

¹² zicând: Aceștia de la urmă au lucrat un ceas și i-ai făcut deopotrivă cu noi, care am dus greul zilei și arșița...

¹³ Iar el, răspunzând, i-a zis unuia din ei: Prietene, nu-ți fac nedreptate. Oare nu pentru un dinar te-ai învoit cu mine?

¹⁴ Ia-ți ce este al tău și pleacă. Vreau eu ca acestuia de la urmă să-i dau cât și ție;

¹⁵ oare nu am dreptul să fac cu ale mele ce vreau eu?; sau este ochiul tău rău pentru că sunt eu bun?

¹⁶ Așa vor fi cei de la urmă întâi și cei dintâi, la urmă; că mulți sunt chemați, dar puțini aleși”.⁶

Tâlcuire

În pilda despre lucrători, cel ce a lucrat doar un ceas a primit aceeași plată de la stăpânul casei. În această pildă, ceasurile zilei închipuie curgerea vieții noastre. Ceasul al unsprezecelea este vremea cea de pe urmă a acestei vieți. Domnul arată că și cei ce până la această vreme n-au lucrat pentru El pot începe să lucreze și să placă înaintea Lui nu mai puțin ca alții. Prin urmare, bătrânețea nu este o îndreptățire pentru a deznădăjdui, presupunând că la această vârstă nu se mai poate pune început bun. Nu te sfii să porcezi la lucru. Milostiv este Domnul, îți va da tot ce a dat și celorlalți – după rânduiala harului aici, după legea dreptății dincolo.

Nu trebuie decât să te aprinzi cât mai mult de râvnă și să te întristezi cu cât mai mare străpungere pentru nepăsarea în care ți-ai petrecut aproape întreaga viață. Vei spune: „în pildă, pe lucrători i-a chemat stăpânul; deci, să mă cheme și pe mine Domnul”. Dar oare nu te cheamă? Oare nu auzi în biserică glasul Domnului: „Veniți la Mine toți”, și chemarea apostolească: „Ca și cum însuși Dumnezeu v-ar îndemna prin noi, vă rugăm în numele lui Hristos: împăcați-vă cu Dumnezeu!” (*II Cor. 5, 20*).⁷

⁶ *Sfânta Scriptură* versiune diortosită după *Septuaginta*, redactată și adnotată de Mitropolit Bartolomeu Valeriu Anania

⁷ Sfântul Teofan Zăvorâtul, *Tâlcuiri din Sfânta Scriptură pentru fiecare zi din an*.